

ISSN: 2636-848X

**Türk Spor Bilimleri
Dergisi**
Türk Spor Bil Derg

Cilt 1, Sayı 1
Haziran 2018, 1-10

**The Journal of Turkish
Sport Sciences**
J Turk Sport Sci

Volume 1, Issue 1
June 2018, 1-10

Erkan Faruk ŞİRİN¹
Savaş DUMAN²

¹ Selçuk Üniversitesi
Spor Bilimleri Fakültesi
E-mail:erkanfaruk@yahoo.com

² Adnan Menderes Üniversitesi
Spor Bilimleri Fakültesi
E-mail: savas.duman@adu.edu.tr

Geliş Tarihi: 31.01.2018

Kabul Tarihi: 01.04.2018

ORJİNAL ARAŞTIRMA
ORIGINAL RESEARCH

Cinsiyete Göre Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu Öğrencilerinde Akademik Erteleme Davranışı: Genel Erteleme ve Akademik Özyeterliğin Rolü

Özet

Bu çalışmanın amacı, cinsiyete göre genel erteleme ve akademik özyeterlilik inancının beden eğitimi ve spor yüksekokullarında öğrenim gören öğrencilerin akademik erteleme davranışlarını ne derecede yordadığını incelemektir. Araştırmaya farklı üniversitelerin beden eğitimi ve spor yüksekokulları beden eğitimi öğretmenliği (n=338), antrenörlük eğitimi (n=242) spor yöneticiliği (n=223) ve rekreasyon (n=122) bölümlerinde lisans öğrenimi gören yaşları 18 ile 27 arasında (X= 21.56; ss = 1.12), değişen toplam 925 öğrenci katılmıştır. Bu çalışmada, “Kişisel Bilgi Formu”, “Akademik Erteleme Ölçeği” ve “Genel Erteleme Ölçeği” ve “Akademik Özyeterlilik Ölçeği” olmak üzere dört ölçme aracı kullanılmıştır. Verilerin analizinde korelasyon analizi, çoklu regresyon analizi ve t testi yöntemleri kullanılmıştır. Kadın ve erkek örneklem grubu için yapılan regresyon analizi sonuçlarına göre, genel erteleme ve akademik özyeterliliklerinin öğrencilerin akademik erteleme davranışını anlamlı düzeyde yordadığı görülmektedir. Diğer yandan, erkek üniversite öğrencilerinin akademik erteleme davranış puan ortalamaları (X=55,68) kadın üniversite öğrencilerinin ortalamalarına (X=53,98) göre daha yüksektir. Ayrıca erkek üniversite öğrencilerinin genel erteleme davranış puan ortalamaları (X=51,49) kadın üniversite öğrencilerinin ortalamalarına (X=48,52) göre daha yüksektir. Bunun yanında erkek ve kadın üniversite öğrencilerinin özyeterlilik puan ortalamaları arasında anlamlı bir farklılık bulunamamıştır. Sonuç olarak, bu çalışma kapsamında ve her iki örneklem grubu için elde edilen bulgular ışığında, genel erteleme davranışına daha az sahip olduklarında ve özyeterlilik inancına (düşük oranlarda da olsa) sahip olduklarında BESYO öğrencilerinin daha az akademik erteleme davranışı gösterebilecekleri öngörülmektedir. Ayrıca bulgular, erkek öğrencilerin kadın öğrencilere göre akademik ve genel erteleme davranışını daha yoğun olarak sergiledikleri şeklinde yorumlanabilir.

Anahtar Kelimeler: Akademik erteleme, akademik özyeterlilik, cinsiyet, beden eğitimi ve spor yüksekokulu, genel erteleme.

Academic Procrastination of Physical Education and Sports School Students According to Gender: The Role of General Procrastination and Academic Self-Efficacy

Abstract

The purpose of the present study was to examine the extent to which general procrastination and academic self-efficacy predicted the academic procrastination of the of physical education and sports school students according to gender. A total of 925 students aged between 18 and 27 ($x_{age}=21.56$; $sd=1.12$), from Physical Education Teaching Department (n=338), Training Education Department (n=242), Sports Management Department (n=223) and Recreation Department (n=122) participated in the research. Four instruments, namely, 'Personal Information Form', 'Academic Procrastination Scale', 'General Procrastination Scale', and 'Academic Self-Efficacy Scale' were used in this study. Correlations analysis, multiple regression analysis and t test were used in data analysis. According to the results of the regression analysis of both female and male samples, general procrastination and academic self-efficacy of university students regress academic procrastination behaviour in a meaningful level. On the other hand, the academic procrastination behaviour mean score of male students (X=55,68) was higher than the academic procrastination behaviour mean score of female students (X=53,98). Furthermore, the general procrastination behaviour mean score of male students (X=51,49) was higher than the general procrastination behaviour mean score of female students (X=48,52). Besides, there was no significant difference in self-efficacy scores of male and female university students. Finally, the results of this study revealed that if university students have self-efficacy beliefs (may be at a low level) and less general adjourn behaviour, it can before seen that they may show less academic adjourn behaviour. Besides, it may be interpreted that male students display academic and general adjourn behaviour more than female students do.

Keyword: Academic procrastination, academic self-efficacy, gender, physical education and sports school, general procrastination.

Atf için; Şirin, E.F. ve Duman, S. (2018) Cinsiyete göre beden eğitimi ve spor yüksekokulu öğrencilerinde akademik erteleme davranışı: Genel erteleme ve akademik özyeterliliğin rolü. *Türk Spor Bilimleri Dergisi*, 1(1), 1-10.

Bu çalışma 11. Uluslararası Spor Bilimleri Kongresinde Sözel Sunum olarak sunulmuştur.

GİRİŞ

Erteleme davranışı, çok yaygın bir fenomen olarak görülmesine ve olumsuz bir özellik olarak değerlendirilmesine rağmen, alan yazında kavramın üzerinde tam olarak uzlaşılan bir tanımını vermek kolay görünmemektedir. İngilizcede “procrastination” kavramı ile karşılık bulan bu olgu Türkçe’de, “işleri son ana bırakma”, “son dakikacılık”, “erteleme” ve “geciktirme” gibi kavramlarla ifade edilmektedir (Çakıcı, 2003). Bu olgunun var olan bir işi ertelemeye yönelik kişisel bir özellik, davranışsal bir eğilim ya da akılcı olmayan bir geciktirme olarak değerlendirildiği ifade edilmektedir (Balkıs, 2006).

Literatür incelendiğinde, erteleme davranışı, kronik ya da kişilik özelliği ve durumsal erteleme şeklinde ele alınmaktadır. Kişilik özelliği olarak ya da kronik erteleme; bireyin hemen hemen yaşamın her alanında göstermiş olduğu, çevresiyle baş edebilme sürecinde yetersizlik ve çaresizlik duyguları yaşamasına neden olabilen bir davranıştır. Durumsal erteleme ise; yaşamın belirli zamanlarında ortaya çıkan, kişilik özelliği olarak değerlendiren ertelemeye göre daha az görülen ve tipik olmayan bir davranıştır (Ferrari ve Pychyl, 2000; Vestervelt, 2000).

Bununla birlikte, alt alanları açısından incelendiğinde, erteleme davranışının araştırmalara en fazla konu olan alt alanının akademik erteleme olduğu görülmektedir. Özellikle eğitim alanında çalışan uzmanlar, son dönemlerde akademik erteleme konusu üzerinde yoğunlaşarak, akademik erteleme davranışının olası nedenlerini araştırmaya çalışmaktadırlar (Akbay 2009). Alan yazın incelendiğinde, akademik erteleme olgusunun yaygınlıkla üniversite öğrencileriyle çalışıldığı da dikkat çekmektedir. Aslında, genel anlamda eğitimin son kademesi olarak görülen üniversite yaşamı, öğrencilerin gelecek yaşamlarını büyük ölçüde etkileyecek bu alışkanlıklarını yeniden değerlendirmeleri ve gerekiyorsa değiştirmeleri için önemli bir zaman dilimi olarak değerlendirilebilir (Owens ve Newbegin, 1997). Ancak, akademik erteleme davranışının olası nedenlerinin tam ve net bir şekilde ortaya konduğunu söylemek henüz mümkün görünmemektedir. Bu durumunun en önemli nedenlerinden biri olarak, şu ana kadar bu konuyla ilgili sınırlı sayıda çalışma yapılmış olması gösterilebilir.

İlgili alan yazın incelendiğinde, akademik ertelemenin üniversite öğrencilerinde sık görülen genel bir davranış olduğu ve hem üniversite öğrencilerinde hem de mezunlarında yaygınlığının % 20 ile % 95 arasında değiştiği görülmektedir (Charlebois, 2007). Ellis ve Knaus (1977), Amerika’da okuyan üniversite öğrencilerinin yaklaşık %70’inin, Potts (1987) yaklaşık olarak % 75’inin, Balkıs ve Duru (2009) yaklaşık olarak % 23’ünün akademik görevlerini zamanında yapmadıklarını tespit etmişlerdir. Solomon ve Rothblum (1984) bir grup üniversite öğrenciyle yaptıkları çalışmada, öğrencilerin %46’sının ödev/proje yazmada, %30’unun haftalık okuma ödevlerini yapmada, %28’inin sınavlara hazırlanmada, %23’ünün derslere düzenli olarak devam etmede ve %11’in de idari işleri (harç yatırma, kütüphaneye kitapları verme gibi) tamamlamada erteleme yaptıkları sonucuna ulaşmışlardır. Bu çalışmaları destekleyen farklı araştırmalarda, öğrencilerin çoğunluğunun sürekli ve durağan bir şekilde erteleme eğiliminde olduklarını göstermektedir (Day, Mensink ve O’Sullivan, 2000; Haycock, 1993; Onwuegbuzie, 2000; Solomon ve Rothblum, 1984). Bu araştırmalar, erteleme eğiliminin üniversite öğrencileri arasında oldukça yaygın olduğunu göstermesi açısından önemli görünmektedir.

Basit bir anlatımla öğrencinin kişisel olarak akademik bir uğraşı başarıyla tamamlayabileceğine yönelik varolan inancı olarak tanımlanan (Chu ve Choi, 2005) ve bu çalışmanın bir diğer değişkeni olan akademik özyeterlik, bireyin bir problemi çözmek ya da zor olan bir görevi başarıyla yerine getirmek amacıyla gerekli olan etkinlikleri (bilgilerini, becerilerini vb.) organize etme, uygulama ve uygulamalarını kontrol etme yeteneğine olan güveni ya da inancı olarak tanımlanmaktadır (Bandura, 1995). Özyeterlik inancı yüksek olan bireyler, düşük olanlara göre öğrenme yaşantılarındaki faaliyetlere daha istekli olmakta, faaliyetlere yönelik daha fazla çaba harcamakta ve karşılaştıkları problemler karşısında daha etkili stratejiler geliştirebilmektedirler (Eggen ve Kauchak, 1999). İlgili alan yazında öğrencilerin bir şeyleri başarabileceklerine yönelik inançları azaldıkça akademik işlerini erteleme eğilimlerinin arttığına yönelik birçok araştırma bulgusu bulunmaktadır (Ferrari, Parker ve Ware, 1992; Haycock, McCarthy ve Skay, 1998;

Klassen, Krawchuk ve Rajani, 2007; Loebenstein, 1996; Steel, 2007; Tuckman, 1991; Tuckman ve Sexton, 1992; Wolters, 2003).

Alan yazında erteleme davranışlarının bireysel farklılık değişkenleri ile ilişkisine yönelik oldukça fazla çalışma olmasına karşın, demografik değişkenlerin akademik erteleme davranışı üzerindeki etkisi yeterince araştırmaya konu olmadığı görülmektedir. Erteleme davranışı cinsiyet konusunda yapılan çalışmalar incelendiğinde, erteleme davranışı ve cinsiyet ilişkisine yönelik olarak farklı sonuçlar bulunduğu görülmektedir. Bir kısım çalışma erteleme davranışının cinsiyet değişkenine göre farklılaşmadığını (Alexander ve Onwuegbuzie, 2007; Beswick, Rothblum ve Mann 1988; Çakıcı, 2003; Dünyaoğulları, 2011; Effert ve Ferrari 1989; Ekşi ve Dilmaç, 2010; Ferrari, 1991a; Ferrari, 1991b; Ferrari, 1992; Ferrari ve Emmons 1995; Haycock vd., 1998; Hess, Sherman, ve Goodman, 2000; Johnson ve Bloom, 1995; Kachgal, Hansen ve Nutter 2001; LaForge, 2005; McKean, 1994; Milgram, Batori ve Mowrer, 1993; Onwuegbuzie, 2004; Özer ve Altun, 2011; Solomon ve Rothblum, 1984; Uzun Özer, 2009; Uzun Özer ve Topkaya, 2011; Watson 2001), diğer bir kısım çalışma ise erteleme davranışının kadın öğrencilerde daha fazla olduğunu (Doyle ve Paludi, 1998; Paludi ve Frankell-Hauser, 1986; Uzun Özer, Demir ve Ferrari, 2009; Washington, 2004), diğer bir grup çalışma ise erteleme davranışının erkek öğrencilerde daha fazla olduğunu aktarmıştır (Akbay, 2009; Aydoğan, 2008; Balkıs, 2006; Balkıs, Duru, Duru ve Buluş, 2007; Balkıs ve Duru, 2009; Çelikkaleli ve Akbay, 2013; Gülebağlan, 2003; Kandemir, 2010; Prohaska, Morrill, Atilen ve Perez, 2000; Sarıoğlu, 2011; Senecal, Koestner ve Vallerand, 1995; Senecal, Julien ve Guay, 2003; Uzun Özer, 2005; Uzun Özer ve Sarıcaoğlu, 2014; Van Eerde, 2003; Zakeri, Esfahani ve Razmjoe, 2013). İlgili alan yazın çerçevesinde, araştırmalar sonucunda ortaya çıkan bu karmaşık durum da dikkate alındığında, cinsiyet değişkeninin akademik erteleme çalışmalarında ele alınması gereken önemli değişkenlerden birini oluşturduğu varsayılmaktadır.

Araştırmanın Amacı

Akademik erteleme davranışı üzerine Türkiye’de gerçekleştirilen çalışmaların oldukça yeni olduğu da dikkate alındığında, üniversite öğrencilerinin erteleme davranışlarını etkileyen temel faktörlerin belirlenmesinin hem kuramsal çerçeveye hem de uygulama çalışmalarına ışık tutacağı öngörülmektedir. Bu bakış açısıyla, bu çalışma ile cinsiyet temelinde genel erteleme ve akademik özyeterlik inancının, beden eğitimi ve spor yüksekokullarında okuyan öğrencilerin akademik erteleme eğilimlerini ne derecede yordadıklarının incelenmesi amaçlanmaktadır.

YÖNTEM

Araştırmada beden eğitimi ve spor yüksekokullarında okuyan öğrencilerin akademik erteleme eğilimleri ile genel erteleme ve akademik özyeterlik inanç düzeyleri arasındaki ilişki cinsiyet temelinde incelenmiştir. Araştırmada ilişkisel tarama modeli benimsenmiştir. İlişkisel tarama modelleri, iki veya daha çok sayıdaki değişkenin birlikte değişimini ve/veya bu değişimin derecesini belirlemeyi amaçlar (Karasar, 2000).

Araştırma Grubu

Araştırmaya 2010-2011 eğitim ve öğretim yılında farklı üniversitelerin (Aksaray, Gazi, Muğla, Niğde, Selçuk, Ondokuz Mayıs) beden eğitimi ve spor yüksekokulları beden eğitimi öğretmenliği (n=338), antrenörlük eğitimi (n=242) spor yöneticiliği (n=223) ve rekreasyon (n=122) bölümlerinde lisans öğrenimi gören yaşları 18 ile 27 arasında (X= 21,56; SS=1,12), değişen 340 kadın 585 erkek toplam 925 öğrenci katılmıştır.

Veri Toplama Araçları

Bu çalışmada, araştırmacılar tarafından geliştirilen “Kişisel Bilgi Formu”, “Akademik Erteleme Ölçeği” ve “Genel Erteleme Ölçeği” ve “Akademik Özyeterlik Ölçeği” olmak üzere dört ölçme aracı kullanılmıştır.

Kişisel bilgi formu

Araştırmada öğrencilere, araştırmacılar tarafından hazırlanan cinsiyet, yaş, öğrenim gördükleri alanı içeren (bölüm, sınıf) soruların bulunduğu kişisel bilgi formu uygulanmıştır.

Akademik erteleme ölçeği

Öğrencilerin akademik erteleme davranışları belirlemek amacıyla, Çakıcı (2003) tarafından geliştirilen “Akademik Erteleme Ölçeği” kullanılmıştır. Akademik Erteleme Ölçeği, öğrencilerin öğrenim yaşantılarında yapmakla sorumlu oldukları görevleri içeren (ders çalışma, sınavlara hazırlanma, proje hazırlama gibi) 19 ifadeden (12 olumsuz, 7 olumlu) oluşmaktadır. Ölçek maddeleri 1- Beni hiç yansıtmıyor, 2- Beni çok az yansıtıyor, 3- Beni biraz yansıtıyor, 4- Beni çoğunlukla yansıtıyor ve 5- Beni tamamen yansıtıyor biçiminde 5’li dereceleme ile yanıtlanmaktadır. Akademik Erteleme Ölçeğinin Cronbach alpha güvenilirlik katsayısı $\alpha=0,92$ olarak bulunmuştur. Ölçeğin Birinci Faktörü için hesaplanan Cronbach alfa katsayısı $\alpha=0,89$; İkinci Faktörü için hesaplanan Cronbach alfa katsayısı $\alpha=0,84$ ’dür. Spearman Brown iki yarım test güvenilirliği, 10 maddelik birinci yarım test için 0,87; 9 maddelik ikinci yarım test için 0,86 olmak üzere toplam 0,85 olarak hesaplanmıştır. Akademik Erteleme Ölçeğinin hesaplanan test-tekrar korelasyon katsayısı 0,89 olarak bulunmuştur. Ölçeğin test-tekrar test güvenilirlik katsayısı 1. faktör için 0,80; 2. faktör için 0,82 olarak hesaplanmıştır (Çakıcı, 2003). Bu çalışma içerisinde akademik erteleme ölçümü toplam puan üzerinden gerçekleştirilmiştir.

Genel erteleme ölçeği

Öğrencilerin günlük yaşamda yapmak durumunda oldukları işleri zamanında yapıp yapmadıklarını, bir başka ifadeyle erteleyip ertelemediklerini belirlemek amacıyla Çakıcı (2003) tarafından geliştirilen “Genel Erteleme Ölçeği” kullanılmıştır. Genel erteleme ölçeği 18 maddeden (11 olumsuz, 7 olumlu) oluşmaktadır. Ölçek maddeleri 1- Beni hiç yansıtmıyor, 2- Beni çok az yansıtıyor, 3- Beni biraz yansıtıyor, 4- Beni çoğunlukla yansıtıyor ve 5- Beni tamamen yansıtıyor biçiminde 5’li dereceleme ile yanıtlanmaktadır. İki alt boyuttan oluşan genel erteleme ölçeğinin iç tutarlık katsayısı (Cronbach Alpha) birinci faktörü için $\alpha= 0,88$; ikinci faktör için $\alpha=0,85$ olarak bulunmuştur. Spearman Brown İki yarım test güvenilirliği 9 maddelik birinci yarım test için 0,86; 9 maddelik ikinci yarım test için 0,84 olmak üzere toplam 0,85 olarak hesaplanmıştır. Ölçeğin hesaplanan test-tekrar test güvenilirlik katsayısı 0,82 olarak bulunmuştur. Test-tekrar test güvenilirlik katsayısı birinci faktör için 0,72; ikinci faktör için 0,82 olarak hesaplanmıştır. Ölçeğin yetişkin grubuna üç hafta ara ile uygulanması sonucu elde edilen test-tekrar test güvenilirlik katsayısı ise 0,83’tür. Genel Erteleme Ölçeğinin yetişkin gruba uygulanması sonucu elde edilen test tekrar test güvenilirlik katsayısı 1. faktör için 0,79; 2. faktör için 0,89 olarak hesaplanmıştır (Çakıcı, 2003). Bu çalışma içerisinde genel erteleme ölçümü toplam puan üzerinden gerçekleştirilmiştir.

Akademik özyeterlik ölçeği

Öğrencilerin akademik öz-yeterlik düzeylerini belirlemek amacıyla Jerusalem ve Schwarzer (1999) tarafından geliştirilen; Yılmaz, Gürçay ve Ekici (2007) tarafından Türkçe ‘ye uyarlanan ve geçerlik güvenilirlik çalışmaları yapılan “Akademik Özyeterlik Ölçeği” kullanılmıştır. Akademik Özyeterlik Ölçeği yedi maddeden oluşmaktadır. Ölçek maddeleri; 1- Bana hiç uymuyor, 2- Bana çok az uyuyor, 3- Bana uyuyor, 4- Bana tamamen uyuyor biçiminde 4’lü dereceleme ile yanıtlanmaktadır. Ölçeğin iç tutarlık katsayısı (Cronbach Alpha) $\alpha= 0,79$ ’dur (Yılmaz vd., 2007).

Verilerin Toplanması

Veri toplama aşamasında çalışmanın yürütüldüğü üniversitelerin ilgili birimlerinden (bölüm başkanları) gerekli izinler alınmıştır. Veriler ilgili öğretim üyelerinden izin alınarak sınıf ortamında, ders sonunda toplanmıştır. Veri toplama formu dağıtılmadan önce öğrenciler çalışmanın amacı, katılımın gönüllülük esasına dayandığı, kişisel bilgilerinin istenmediği konusunda bilgilendirilmiştir. Çalışmaya katılmayı kabul eden öğrenciler veri toplama formunu yaklaşık 15 dakikada doldurmuşlardır.

Verilerin Analizi

Verilerin normal dağılım gösterip göstermediğinin kontrolü için histogram ve Kolmogorov-Smirnov testleri yapılmıştır. Verilerin normal dağılım gösterdiği belirlenip parametrik testler uygulanmıştır. Verilerle bağımsız örneklem t-testi, ANOVA, Pearson Momentler Çarpımı Korelasyon analizi ve regresyon analizleri yapılmıştır. Korelasyon katsayısının, mutlak değer olarak, 0,70-1,00 arasında olması, yüksek; 0,70-0,30 arasında olması, orta; 0,30-0,00 arasında olması ise, düşük düzeyde bir ilişki olarak tanımlanması (Büyüköztürk, 2007) çalışmada baz alınarak incelenmiştir. Sonuçlar $p=0,05$ anlamlılık düzeyinde değerlendirilmiştir.

BULGULAR

Tablo 1. Kadın ve Erkek Örneklem İçin Akademik Erteleme, Genel Erteleme ve Akademik Özyeterlik Arasındaki Korelasyonlar

Değişkenler	Erkek (n=585)			Kadın (n=340)		
	1	2	3	1	2	3
1 Akademik Erteleme	1			1		
2 Genel Erteleme	,529**	1		,346**	1	
3 Akademik Özyeterlik	-,001	,013	1	,004	,038	1

** $p < ,001$.

Tablo 1 incelendiğinde, erkek örneklemin akademik erteleme eğilimleri ile genel erteleme ($r =,53$, $p < ,001$) orta düzeyde, anlamlı ve pozitif bir ilişki bulunurken, kadın örneklemin akademik erteleme eğilimleri ile genel erteleme ($r =,35$, $p < ,001$) orta düzeyde, anlamlı ve pozitif bir ilişki bulunmuştur. Diğer yandan, akademik özyeterlik puanları arasında kadın ve erkek örnekleminde anlamlı bir ilişki bulunamamıştır.

Tablo 2. Kadın ve Erkek Örneklem için Akademik Ertelemenin Yordayıcıları Olarak Genel Erteleme ve Akademik Özyeterliğe İlişkin Çoklu Regresyon Analizi Sonuçları

	Erkek					Kadın				
	B	SE _B	β	t	p	B	SE _B	β	t	p
Sabit	28,538	2,151		13,266	,000	35,652	3,255	-	10,952	,000
GE	,532	,035	,529	15,043	,000	,383	,057	,346	6,773	,000
AÖY	-,013	,057	-,008	-,227	,820	-,016	,089	-,009	-,178	,858

Multiple R= .529 R²=,280

Adj R² = .277 F_(2,337) = 113,141, $p=0,00 < .05$

Multiple R= .346 R²=,120

Adj R² = .115 F_(2,337) = 22,941, $p=0,00 < .05$

Not: GP=genel erteleme; AÖY= akademik özyeterlik

Tablo 2 incelendiğinde, genel erteleme ve akademik özyeterlik değişkenlerinin, erkek ($F_{(2,337)}=113,141$, $p < ,001$) ve kadın ($F_{(2,337)}=22,941$, $p < ,001$) beden eğitimi ve spor yüksekokulu öğrencilerinin akademik erteleme puanlarını anlamlı düzeyde yordadığı görülmektedir. Bu modele göre tüm bağımsız değişkenler, ortak olarak erkek öğrencilerin akademik erteleme eğilimlerinin ortalama %12'sini açıklarken, kadın öğrencilerin akademik erteleme eğilimlerinin ortalama %28'ini açıklamaktadır.

Tablo 3. Araştırma Değişkenlerinin Cinsiyet Üzerinde Farklılıkları

	Cinsiyet	N	\bar{X}	Sd	t	p
Akademik Erteleme	Kadın	340	53,93	10,40	2,501	,013*
	Erkek	585	55,68	10,16		
Genel Erteleme	Kadın	340	48,52	9,40	4,429	,000*
	Erkek	585	51,49	10,10		
Akademik Özyeterlik	Kadın	340	20,01	6,00	1,018	,309
	Erkek	585	19,58	6,30		

$p < ,05$.

Tablo 3'deki veriler incelendiğinde; üniversite öğrencilerinin akademik erteleme davranışı ($t_{(923)}= 2,50$; $p < ,05$) genel erteleme ($t_{(923)}= 4,43$; $p < ,001$) puanları arasında cinsiyete göre anlamlı bir farklılık gösterirken;

akademik özyeterlik ($t_{(923)}=1,02$; $p>,05$) puanları arasında anlamlı bir farklılık yoktur. Yukarıdaki bulgulara göre, üniversitede öğrenim gören erkek üniversite öğrencilerinin akademik erteleme davranış puan ortalamaları ($X=55,68$) kadın üniversite öğrencilerinin ortalamalarına ($X=53,93$) göre daha yüksektir. Ayrıca üniversitede öğrenim gören erkek üniversite öğrencilerinin genel erteleme davranış puan ortalamaları ($X=51,49$) kadın üniversite öğrencilerinin ortalamalarına ($X=48,52$) göre daha yüksektir. Bu bulgular, üniversitede öğrenim gören erkek üniversite öğrencilerinin kadın üniversite öğrencilerine göre akademik ve genel erteleme davranışını daha yoğun olarak sergiledikleri şeklinde yorumlanabilir. Üniversitede öğrenim gören erkek ve kadın üniversite öğrencilerinin özyeterlik puan ortalamaları arasında anlamlı bir farklılık bulunamamıştır.

TARTIŞMA ve SONUÇ

Araştırmada, cinsiyete göre genel erteleme ve akademik özyeterlik inancının beden eğitimi ve spor yüksekokullarında öğrenim gören öğrencilerin akademik erteleme davranışlarını ne derecede yordadığının incelenmesi amaçlanmıştır.

Beden eğitimi ve spor yüksekokulu öğrencilerinde akademik erteleme ile genel erteleme davranışı arasında kadın ve erkek örnekleme orta düzeyde, pozitif ve anlamlı bir ilişki bulunmuştur. Bu bulgu akademik erteleme ve genel ertelemenin birbiriyle ilintili ve örtüşen yapılar olduğunu göstermektedir. Literatür incelendiğinde bu konu ile ilgili yapılan araştırmalarda (Çakıcı, 2003; Ferrari ve Scher, 2000; Gülebağlan, 2003; Kağan, 2009; Milgram, Mey-Tal ve Levison, 1998; Şirin, 2011; Yorulmaz, 2003), genel erteleme davranışı gösteren bireyin akademik erteleme davranışını da göstereceği; ya da tersi akademik erteleme davranışı gösteren bir kişinin genel erteleme davranışını da göstereceği belirtilmektedir. Erteleme literatüründe araştırmacılar kişilik özelliği olarak erteleme ya da genel erteleme (kişilik özelliği olarak erteleme) ve durumsal (akademik erteleme) erteleme olmak üzere ayırım yapmaktadır. Bu bağlamda araştırmacılar, erteleme davranışının daha çok bir kişilik özelliği olduğunu belirtmektedirler (Ferrari ve Scher, 2000; Milgram vd., 1998; Şirin, 2011). Ayrıca Atkinson, Atkinson, Smith ve Bem'in (1990) belirttiği gibi bireyin davranışında hem kişilik özelliği hem de durumsal etkenler rol oynamaktadır. Bu bağlamda akademik erteleme ve genel erteleme davranışı, bu araştırma sonucuna göre, kadın ve erkek öğrencilerde birbiriyle benzer bir yapı göstermektedir.

Diğer yandan, akademik erteleme ve akademik özyeterlik puanları arasında kadın ve erkek örnekleme anlamlı bir ilişki bulunamamıştır. Akademik erteleme ile özyeterlik arasındaki ilişki ilk olarak 1986 yılında Bandura tarafından ortaya konmuştur. İlgili alan yazında öğrencilerin bir şeyleri başarabileceklerine yönelik inançları azaldıkça akademik işlerini erteleme eğilimlerinin arttığına yönelik birçok araştırma bulgusu bulunmaktadır (Akbay ve Gizir, 2010; Ferrari vd., 1992; Haycock vd., 1998; Klassen vd., 2007; Loebenstein, 1996; Seo, 2008; Steel, 2007; Tuckman, 1991; Tuckman ve Sexton, 1992; Wolters, 2003). Bununla beraber ülkemizde akademik erteleme davranışı ile akademik özyeterlik inancının birlikte çalışıldığı Şirin (2011) tarafından beden eğitimi ve spor yüksekokulları öğrencileri ve Aydoğan (2008) tarafından lise son sınıf öğrencileri üzerinde yapılan araştırmalarda anlamlı bir ilişki bulunamamıştır. Öğrencilerin özyeterlik inançlarının akademik erteleme davranışı için anlamlı bir ilişki bulunamamasının nedeni, bu araştırma grubunda yer alan beden eğitimi ve spor yüksekokulu öğrencilerinin okudukları bölümlerden mezun olabileceklerine dair yüksek inançlarıdır. Göreve ilişkin algılanan yüksek özyeterlik inancı istenilen davranış için kişinin motive olmasında, çalışmalarını sürdürmesinde önemlidir. Tuckman ve Sexton, (1992) özyeterlik inançlarının olmayışının erteleme davranışına neden olduğunu belirtmişlerdir. Bu araştırmaların bulguları da bu yaklaşımı destekler niteliktedir.

Kadın ve erkek öğrencilerin akademik ve genel erteleme puanlarının aritmetik ortalaması karşılaştırıldığında, erkek öğrencilerin puanlarının, kadın öğrencilerden daha yüksek olduğu görülmektedir. Bu durumu daha aydınlatıcı kılmak için yapılan bağımsız örneklem grupları için t-test analizi sonuçlarına göre erkek öğrencilerin akademik ve genel erteleme puanlarının kadın öğrencilere göre anlamlı düzeyde yüksek olduğu belirlenmiştir. Farklı örneklem gruplarında gerçekleştirilen çalışmalarda birbiriyle çelişen sonuçlar ortaya konulurken, erteleme davranışı konusunda cinsiyet farklılıklarını öngörmenin oldukça zor olduğu belirtilmektedir (Steel, 2007). Erteleme davranışı ile cinsiyet arasındaki ilişki ele alındığında, bu

konudaki açıklamaların daha çok kültürel süreçler üzerinden değerlendirildiği gözlemlenmektedir. Örneğin, bazı çalışmalarda kadın öğrencilerin erkek öğrencilere göre daha düşük oranda akademik erteleme davranışı sergileme eğiliminde oldukları ifade edilirken (Özer ve Altun 2011; Uzun-Özer, 2005; Senecal vd., 2003; Van Eerde, 2003; Prohaska vd., 2000; Senecal vd., 1995), bazı çalışmalarda ise bunun tam aksine erkeklerin kadınlara oranla daha düşük oranda erteleme eğilimi içerisinde oldukları (Doyle ve Paludi, 1998; Paludi ve Frankell-Hauser, 1986; Solomon ve Rothblum, 1984; Uzun-Özer vd., 2009; Washington, 2004) ortaya konmaktadır. Özellikle erteleme davranışı ile cinsiyet arasında herhangi bir anlamlı ilişkinin olmadığını vurgulayan üniversite öğrencileri üzerinde yapılan araştırmalar da (Akbay, 2009; Alexander ve Onwuegbuzie, 2007; Aydoğan, 2008; Balkıs, 2006; Balkıs ve Duru, 2009; Beswick vd., 1988; Çelikkaleli ve Akbay, 2013; Effert ve Ferrari 1989; Ferrari, 1992; Ferrari, 1991b; Ferrari ve Emmons 1995; Haycock vd., 1998; Hess vd., 2000; Johnson ve Bloom, 1995; Kachgal vd., 2001; Kandemir, 2010; McKean, 1994; Milgram vd., 1993; Onwuegbuzie, 2004; Rothblum, Solomon, ve Murakabi, 1986; Sarıoğlu, 2011; Solomon ve Rothblum, 1984; Watson, 2001) kadınlarla erkekler arasında herhangi bir farklılığın bulunmadığı ortaya konulmaktadır. Yukarıdaki bulgular bir bütün olarak değerlendirildiğinde, erteleme davranışının cinsiyet değişkeni ile olan ilişkisini açıklayabilecek yeni çalışmalara gereksinim olduğu görülmektedir. Ayrıca araştırmada akademik özyeterliğin cinsiyet değişkenine göre farklılaşmadığı belirlenmiştir. Ülkemizde Şirin (2011) ve Ünlü ve Kalemoglu (2011) tarafından beden eğitimi ve spor yüksekokulları öğrencileri üzerinde yapılan, akademik özyeterliğin cinsiyet değişkenine göre farklılaşmadığı belirlendiği araştırmalar ile paralellik göstermektedir. Özyeterlik inancı (self-efficacy belief), Bandura (1986, s.391) tarafından “kişilerin bir performansı gerçekleştirebilmek için gerekli olan eylemleri yerine getirebilme ve bu eylemleri organize edebilme kapasiteleri hakkındaki yargıları” olarak tanımlanmıştır. Ayrıca bireylerin başarılı olabilecekleri inancı ile farklı çevrelere girmelerini ve farklı aktivitelerde bulunmalarını sağlayarak onların işlevsel seçim yapma süreçlerini etkilemektedir (Bandura, 1997). Örneklem grubunun beden eğitimi ve spor yüksekokulları öğrencileri olduğu göz önüne alındığında cinsiyet farklılaşmamasının sporun doğasından kaynaklandığı söylenilebilir. Cinsiyetler açısından beden eğitimi ve spor yüksekokulu öğrencilerinin özyeterlik inancının farklılaşmaması sporda cinsiyet farklılığının olmaması, geleneksel kadın rollerinin değişmesi, kadınlarında toplumda akademik ve sportif başarıları ile ön plana çıkmaları ve meslek edinmede ülkemizde cinsiyetler açısından bir sınırlamanın olmaması gibi nedenlerden söz edebiliriz. Geleneksel kadın rollerinin değişmesi, geleneksel toplumdan çağdaş topluma geçme sürecinde olan ülkemizde kadınlara yüklenen rollerin değişmesi de kaçınılmazdır. Bu nedenle, sporunda olumlu etkisiyle kendisini ifade edebilen, öz güveni gelişmiş kadınların akademik yaşantılarında kendilerini yeterli hissetmeleri de kaçınılmaz olacaktır. Ülkemizde akademik yaşamda karma eğitimin yapılması, aynı akademik hedefler doğrultusunda eğitilmeleri ve böylece bir birbirine benzer akademik benlik kavramını geliştirmeleri onların özyeterlik inançları açısından farklılaşmalarını etkilemiş olabilir. Dolayısıyla, özyeterlik düzeyinin farklılaşmasında cinsiyetin önemli bir faktör olmadığı görülmektedir.

Sonuç olarak, bu çalışma kapsamında ve her iki örneklem grubu için elde edilen bulgular ışığında, genel erteleme davranışına daha az sahip olduklarında beden eğitimi ve spor yüksekokulu öğrencilerinin daha az akademik erteleme davranışı gösterebilecekleri öngörülmektedir. Ayrıca bulgular, beden eğitimi ve spor yüksekokullarında öğrenim gören erkek öğrencilerin kadın öğrencilere göre akademik ve genel erteleme davranışını daha yoğun olarak sergiledikleri şeklinde yorumlanabilir.

KAYNAKLAR

- Akbay, S. E. (2009). *Cinsiyete göre üniversite öğrencilerinde akademik erteleme davranışı: akademik güdülenme, akademik öz-yeterlik ve akademik yüklenme stillerinin rolü*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Mersin Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Mersin.
- Alexander S. E. ve Onwuegbuzie J. A. (2007). Academic procrastination and the role of hope as a coping strategy. *Personality and Individual Differences*, 42, 1301-1310.
- Akbay, S. E. ve Gizir, C. A. (2010). Cinsiyete göre üniversite öğrencilerinde akademik erteleme davranışı: Akademik güdülenme, akademik öz yeterlik ve akademik yüklenme stillerinin rolü. *Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 6(1), 60-78.
- Atkinson, R. L., Atkinson, R. C., Smith, E. E. ve Bem, D. J. (1990). *Personality Theory and Assessment. In Introduction to Psychology*. San Diego, CA: Harcourt Brace Jovanovich.

- Aydoğan, D. (2008). *Akademik erteleme davranışının benlik saygısı, durumluluk kaygı ve öz-yeterlik ile açıklanabilirliği*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- Balkıs, M. (2006). *Öğretmen adaylarının davranışlarındaki erteleme eğilimlerinin düşünme ve karar verme tarzları ile ilişkisinin incelenmesi*. Yayınlanmamış Doktora Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İzmir.
- Balkıs, M., Duru, E., Duru, S. ve Buluş, M. (2007). Akademik erteleme eğilimi, öğrenme ve çalışma stratejileri, *Ulusal Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik Kongresi*, İzmir.
- Balkıs, M. ve Duru, E. (2009). Akademik erteleme davranışının öğretmen adayları arasındaki yaygınlığı, demografik özellikler ve bireysel tercihlerle ilişkisi. *Eğitimde Kuram ve Uygulama*, 5(1), 18-32.
- Bandura, A. (1986). *Social Foundations of Thought and Action: A Social Cognitive Theory*. New Jersey: Prentice Hall.
- Bandura, A. (1995). *Self-Efficacy in Changing Societies*. New York: Cambridge University Press
- Bandura, A. (1997). *Self-Efficacy: The Exercise of Control*. New York: W. H. Freeman Company.
- Beswick, G., Rothblum, E. D. ve Mann, L. (1988) Psychological antecedents to student procrastination, *Australian Psychologist*, 23, 207-217.
- Büyüköztürk, Ş. (2007). *Sosyal Bilimler İçin Veri Analizi El Kitabı*. Ankara: Pegem Yayınları.
- Charlebois, K. J. (2007). *Doing tomorrow what could be done today: An investigation of academic procrastination*. Unpublished doctoral dissertation. Boston College Boston, USA.
- Chu, A. H. C. ve Choi, J. N. (2005). Rethinking procrastination: Positive effects of “active” procrastination behavior on attitudes and performance. *The Journal of Social Psychology*, 145(3), 245-264.
- Çakıcı, D. Ç. (2003). *Lise ve üniversite öğrencilerinde genel erteleme ve akademik erteleme davranışının incelenmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- Çelikkaleli, Ö. ve Akbay, S. E. (2013). Üniversite öğrencilerinin akademik erteleme davranışı, genel yetkinlik inancı ve sorumluluklarının incelenmesi. *Abi Evran Üniversitesi Karşebir Eğitim Fakültesi Dergisi*, 14(2), 237-254.
- Day, V., Mensink, D. ve O'Sullivan, M. (2000). Patterns of academic procrastination. *Journal of College Reading and Learning*, 30, 120-134.
- Doyle, J. A. ve Paludi, M. A. (1998). *Sex and gender: The human experience*. Boston: McGraw Hill.
- Dünyaçoğulları, Ö. (2011). *Üniversite son sınıf öğrencilerinin kendilerini gerçekleştirme engelleriyle genel erteleme eğilimi ve umutsuzluk düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi*, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İzmir.
- Effert, B. ve Ferrari, J. R. (1989). Decisional procrastination: Examining personality correlates, *Journal of Social Behavior and Personality*, 4, 151-156.
- Eggen, P. ve Kauchak, D. (1999). *Educational Psychology*. New Jersey: Printice-Hall, Inc.
- Ekşi, H. ve Dilmaç, B. (2010). Üniversite öğrencilerinin genel erteleme, karar vermeyi erteleme ve akademik erteleme düzeylerinin sürekli kaygı açısından incelenmesi, *Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 23(2), 433-450.
- Ellis, A. ve Knaus, W. J. (1977). *Overcoming Procrastination*. New York: Signet Books.
- Ferrari, J. R. (1991a). Compulsive procrastination. Some self-reported personality characteristics. *Psychological Reports*, 68, 455-458.
- Ferrari, J. R. (1991b). Procrastination and project creation: Choosing easy, nondiagnostic items to avoid self-relevant information. *Journal of Social Behaviour and Personality*, 6, 619-628.
- Ferrari, J. R. (1992). Procrastinators and perfect behavior: An exploratory factor analysis of self-presentation, self-awareness, and self-handicapping components, *Journal of Research in Personality*, 26, 75-84.
- Ferrari, J. R., Parker, J. T. ve Ware, C. B. (1992). Academic procrastination: Personality correlates with Myers-Briggs types, self-efficacy, and academic locus of control. *Journal of Social Behavior and Personality*, 7, 595-602.
- Ferrari, J. R. ve Pychyl, T. A. (2000). The scientific study of procrastination: Where have we been and where are we going?. *Journal of Social Behavior and Personality*, 15(5), vii-viii.
- Ferrari, J. R. ve Scher, S. J. (2000). Toward and understanding of academic and non academic task procrastinated by students: The use of daily logs. *Psychology in the schools*, 37(4), 359-366.
- Ferrari, J. R. ve Emmons, R. A. (1995). Methods of procrastination and their relation to self-control and self-reinforcement: An exploratory study. *Journal of Social Behaviour and Personality*, 10,135-142.
- Gülebağlan, C. (2003). *Öğretmenlerin işleri son ana erteleme eğilimlerinin, mesleki yeterlilik alguları, mesleki deneyimleri ve branşları bakımından karşılaştırılmasına yönelik bir araştırma*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- Haycock, L. A. (1993). *The cognitive mediation of procrastination: an investigation of the relationship between procrastination and self-efficacy beliefs*. Unpublished Doctoral Dissertation, University of Minnesota, USA.
- Haycock, L. A., Mc Carthy, P. ve Skay, C. L. (1998). Procrastination in college students: The role of self and anxiety. *Journal of Counseling ve Development*, 76, 317-325.
- Hess, B., Sherman, M. F. ve Goodman, M. (2000). Eveningness predicts academic procrastination: The mediating role of neuroticism. *Journal of Social Behavior ve Personality*, 15(5), 61-75.
- Jerusalem, M. ve Schwarzer R. (1999). SWE. Skala zur Allgemeinen Selbstwirksamkeitserwartung [SWE. General self-efficacy scale]. http://userpage.fu-berlin.de/~health/self/skalendoku_selbstwirksame_schulen.pdf
- Johnson, J. L. ve Bloom, A. M. (1995). An analysis of the contribution of the five factors of personality to variance in academic procrastination. *Personality and Individual Differences*, 18,127-133.

- Kağan, M. (2009). Üniversite öğrencilerinde akademik erteleme davranışını açıklayan değişkenlerin belirlenmesi. *Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi*, 42(2),113-128.
- Kachgal, M. M., Hansen L. S. ve Nutter K. J. (2001). Academic procrastination prevention/intervention: Strategies and recommendations. *Journal of Developmental Education*, 25, 14-21.
- Kandemir, M. (2010). *Akademik erteleme davranışını açıklayıcı bir model*. Yayınlanmamış Doktora Tezi, Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- Karasar, N. (2000). *Bilimsel Araştırma Yöntemi*, Ankara: Nobel Yayın Dağıtım A.Ş.
- Klassen, R. M., Krawchuk, L. L. ve Rajani, S. (2007). Academic procrastination of undergraduates low self-efficacy to self-regulate predicts higher levels of procrastination. *Contemporary Educational Psychology*, 33, 915-931.
- LaForge, M. C. (2005). *Applying explanatory style to academic procrastination*. Unpublished Doctoral Dissertation, University of Clemson, South Carolina/USA.
- Loebenstein, A. (1996). *The effects of subgoal setting and academic self-efficacy on procrastination*. Unpublished Doctoral Dissertation. California School of Professional Psychology, San Diego/USA.
- Mc Kean, K. J. (1994). Academic helplessness: Applying learned helplessness theory to undergraduates who give up when faced with academic setbacks. *Collection of Studies Journal*, 28, 456-462.
- Milgram, N.A., Batori, G. ve Mowrer, D. (1993). Correlates of academic procrastination. *Journal of School Psychology*, 31, 57-67.
- Milgram, N., Mey-Tal, G. ve Levison, Y. (1998). Procrastination, generalized or specific, in college students and their parents. *Personality & Individual Differences*, 25, 297-316.
- Onwuegbuzie, A. J. (2000). Academic procrastinators and perfectionistic tendencies among graduate students. *Journal of Social Behavior and Personality*, 15 (5), 103-110.
- Onwuegbuzie, A. J. (2004). Academic procrastination and statistics anxiety. *Assessment ve Evaluation in Higher Education*, 29 (1), 3-19.
- Owens, A. M. ve Newbegin, I. (1997). Procrastination in high school achievement: A causal structural model. *Journal of Social Behavior and Personality*, 12(4), 869-887.
- Özer, A. ve Altun, E. (2011). Üniversite öğrencilerinin akademik erteleme nedenleri. *Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 11(21), 45-72.
- Paludı, M. A. ve Frankell-Hauser, J. (1986). An idiographic approach to the study of women's achievement striving. *Psychology of Women Quarterly*, 10, 89-100.
- Prohaska, V., Morrill, P., Atilas, I. ve Perez, A. (2000). Academic procrastination by nontraditional students. *Journal of Social Behavior and Personality*, 15, 125-134.
- Potts, T. J. (1987). *Predicting procrastination on academic tasks with self-report personality measures*. Unpublished Doctoral Dissertation, Hofstra University, New York/USA.
- Rothblum, E., Solomon, L. ve Murakami, J. (1986). Affective, cognitive, and behavioral differences between high and low procrastinators. *Journal of Counseling Psychology*, 33, 387-394.
- Sarıoğlu, A. F. (2011). *Öğretmen adaylarının akademik erteleme eğilimi ile mükemmeliyetçilik düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Seo, E. H. (2008). Self-efficacy as a mediator in the relationship between self-oriented perfectionism and academic procrastination. *Social Behavior and Personality*, 36, 753-763.
- Senécal, C., Koestner, R. ve Vallerand, R. J. (1995). Self-regulation and academic procrastination. *Journal of Social Psychology*, 135(1), 607- 619.
- Senécal, C., Julien, E. ve Guay, F. (2003). Role conflict and academic procrastination: A self-determination perspective. *European Journal of Social Psychology*, 33, 135-145.
- Solomon, L. J. ve Rothblum, E. D. (1984). Academic procrastination: Frequency and cognitive-behavioral correlates. *Journal of Counseling Psychology*, 31, 503-509.
- Steel, P. (2007). The nature of procrastination: A meta-analytic and theoretical review of quintessential self-regulatory failure. *Psychological Bulletin*, 133(1), 65-94.
- Şirin, E. F. (2011). Academic procrastination among undergraduates attending school of physical education and sports: Role of general procrastination, academic motivation and academic self-efficacy. *Educational Research and Reviews*, 6(5), 447-455.
- Tuckman, B. W. (1991). The development and concurrent validity of the procrastination scale. *Education and Psychological Measurement*, 51, 473-480.
- Tuckman, B. W. ve Sexton, T. L. (1992). Self-believers are self-motivated; self-doubters are not. *Personality and Individual Differences*, 13,425-428.
- Uzun-Özer, B. (2005). *Academic procrastination: Prevalence, self-reported reasons, gender difference and it's relation with academic achievement*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- Uzun-Özer, B. (2009). Academic procrastination in group of high school students: frequency, possible reasons and role of hope, *Turkish Psychological Counseling and Guidance Journal*, 4(32), 12-19.
- Uzun-Özer, B. ve Sarıcaoğlu, H. (2014). An experimental study on academic procrastination: Effects of weekly homework. *International Journal of Psycho-Educational Sciences*, 5(5), 1-7.
- Uzun-Özer, B., Demir, A. ve Ferrari, R. J. (2009). Exploring academic procrastination among turkish students: possible gender differences in prevalence and reasons, *Journal of Social Psychology*, 149(2), 241-257.
- Uzun-Özer, B. ve Topkaya, N. (2011). Akademik erteleme ve sınav kaygısı. *Adnan Menderes Üniversitesi Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Dergisi*, 2(2), 12-19.

- Ünlü, H. ve Kalemoglu, Y. (2011). Academic self-efficacy of turkish physical education and sport school students. *Journal of Human Kinetics*, 27, 190-203.
- Van Eerde, W. (2003). A meta-analytically derived nomological network of procrastination. *Personality and Individual Differences*, 35, 1401-1418.
- Vestervelt, C. M. (2000). *An examination of the content and construct validity of four measures of unpublished doctoral dissertation*, Carleton University, Canada.
- Washington, J. A. (2004). *The relationship between procrastination and depression among graduate and professional students across academic programs: Implications for counseling*. Unpublished Doctoral Dissertation, Texas Southern University, Texas/USA.
- Watson, D. C. (2001). Procrastination and the five-factor model: A facet level analysis. *Personality and Individual Differences*, 30, 149-158.
- Wolters, C. A. (2003). Understanding procrastination from a self-regulated learning perspective. *Journal of Educational Psychology*, 95(1), 179-187.
- Yılmaz, M., Gürçay, D. ve Ekici, G. (2007). Akademik özyeterlik ölçeğinin Türkçe'ye uyarlanması. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 33, 253-259.
- Yorulmaz, A. (2003). Erteleme davranışının çeşitli psikolojik değişkenler açısından incelenmesi. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- Zakeri, H., Esfahani, B. N. ve Razmjooe, M. (2013). Parenting styles and academic procrastination. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 84, 57-60.